

SHERRYL WOODS

Tarsi tikra šeima

Puikiosios Magnolijos

Gyvenimas pilnas malonių netikėtumų

Knygute.lt

Sherryl Woods

TARSI TIKRA ŠEIMA

Keturių knygų serija
„Puikiosios Magnolijos“
Trečia knyga.

SHERRYL WOODS (Šeril Vuds) „Puikiųjų Magnolijų“ knygų ciklą sudaro keturios istorijos apie geriausias drauges: SPA klubo įkūrėją ir valdytoją Medę, restorano savininę Daną Sju, ambicingą advokatę Heleną ir SPA klubo grožio specialistę Žanetą. Bičiulės gyvena Sereničio mieste. Jo pavadinimas reiškia ramybę, bet moterų gyvenimai kupini įtampos ir nenuspėjamų įvykių.

PUIKIOSIOS MAGNOLIJOS

„Pasiiekti namus“ – istorija apie Medę

„Gabalėlis dangaus“ – istorija apie Daną Sju

„**Tarsi tikra šeima**“ – istorija apie Heleną

„Sveiki atvykę į Serentį!“ – istorija apie Žanetą

Versta iš Sherryl Woods, *Feels Like Family*,
Mira Books, an imprint of Harlequin Books
© Sherryl Woods, 2007

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Elzė Tilindytė, vertimas iš anglų kalbos, 2009

© Signė Šeiniūtė, knygos viršelio dizainas, 2009

© Stephanie Frey, Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2010

ISBN 978-609-03-0615-4

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2020

1

Helena Dekatur, garsėjanti savitvarda, kompetencija ir protu, kurie padėdavo laimėti bylą, išėjo iš Sereničio teismo netverdama noru aptalžyti kelis šaunius Pietų Karolinos vyrus.

Nėra jokių abejonių (o, tos kassavaitinės išvykos į užmiesčio golfo aikštyną!), kad teisėjas, priešingos šalies advokatas ir jos klientės sutuoktinis, kuris netrukus taps buvusiuoju, susimokė. Jie siekė atimti iš vargšės moters tai, ko ši nusipelnė po beveik trisdešimties metų, atiduotų vyrui, jo karjerai ir vaikams. Be to, jie nuolat vilkino ir atidėjo teismo posėdžius, kad palaužtų Karoliną Holidėj ir ši sutiktų su menka vyro numatyta išmalda.

Vieną dieną Karolina gali pasijusti užspeista į kampą. Šiandien, kai teisėjas leido Bredo Holidėjaus advokatui vėl atidėti posėdį, Helena išvydo jos akyse pralaimėjimo kartelį. Advokatas Džimis Bobas Vestas pareiškė, esą jie nematė dokumentų, nors Helena pateikė juos teismui dar prieš savaitę. Netgi pristatymo kvitas, liudijantis, kad dokumentai pasiekė teismą tą dieną, kai tik buvo išsiųsti, neįtikino

teisėjo Lesterio Rokingemo - jis neatmetė oponento pareiškimo.

- Helena, nėra priežasties skubėti, - globėjišku tonu pareiškė teisėjas. - Mes visi susirinkome čia dėl to paties.

- Nevisiškai, - po nosimi sumurmėjo Helena, bet pakluso teisėjo sprendimui.

Galbūt turėdama daugiau laiko dar truputį pasiknaisios po Bredo finansus. Nuojauta šnabždėjo, kad jai pavyks ištrinti pasitenkinimo šypseną iš jo veido. Vyrai, kurie, kaip Bredas, pateikia tiek daug dokumentų per tokį trumpą laiką, dažnai slepia finansines paslaptis ir viliasi, kad jos neišaiškės.

Pasipūtėliška Bredo šypseną ją suerzino, tačiau Džimis Bobas, vengiantis jos žvilgsnio, suteikė pasitenkinimo. Jis gana seniai ją pažinojo, todėl nepatikliai reagavo į jos savitvardą, ypač kai ji pradėjo murmėti. O jis pats tenorėjo ją truputį paspausti. Kliento raginamas Bobas retkarčiais susigundydavo rizikuoti, kaip kad ir šįkart.

Su Džimiu Bobu - raudonveidžiu vyriškiu suglostytais plaukais, mėgstančiu storžieviškai pajuokauti - Helenai teko susiremti daugybę kartų, tad ji kuo puikiausiai žinojo, ko iš jo ti-

kėtis. Jis buvo Pietų Karolinos atstovas iki kau-
lų panagių: nuo pat vidurinės mokyklos laikų
pradėdavo tarškėti vos įšokęs į kelnes. Visada
elgėsi etiškai ir nesuabejojo Helenos kompe-
tencija, bet labai dažnai balansavo ant bedug-
nės krašto. Nuostabu, kaip jam iki šiol pavyko
išlaikyti pusiausvyrą ir nepaskęsti įstatymų
liūne.

- Atleisk, - rankiodama segtuvus paprašė
Helena Karolinos. - Juk jie netemps amžinai.

- Žinoma, temps, - nupuolusiu balsu atsilie-
pė klientė. - Bredas niekur neskuba. Neturi
kada rūpintis skyrybomis. Dabar jis tik ryja
viagrą ir gulinėja su kiekviena pasipainiojusia
moterimi. Tiesą sakant, skyrybos suteikė jam
puikią dingstį išvengti įsipareigojimų moterų
giminei. Jis atsidūrė tikrame pasileidėlių roju-
je, kur gali daryti ką tinkamas be jokių pasek-
mių. Bredas įsivaizduoja, kad kiekviena mote-
ris, užmezganti su juo santykius, prisiima at-
sakomybę, nes puikiai žino apie sudėtingą jo
padėtį.

- Ir ką gi tu išvelgei tokiam žmogui? - pa-
klausė Helena.

Ji susigriebė, kad užduoda šį klausimą savo
klientėms pernelyg vėlai. Kaip žavios, pat-
rauklios moterys susivilioja jų nevertais vy-

rais? Jos supratimu, santuokos reikėtų vengti. Draugės tikina, kad ji prisižiūrėjo pernelyg daug atgrasių skyrybų procesų. O ir pačiai tenka sutikti, kad užtektų vienos rankos pirštų jos kada nors matytoms laimingoms santuokoms suskaičiuoti. Viena jų – draugės ir verslo partnerės Medės Medoks, nors jai laimė nusišypsojo tik atsigavus po šlykščių skyrybų su pirmuoju vyru. Kita – taip pat draugės ir kompanionės Danos Sju Sullivan, kuri šiuo metu vėl gyvena su buvusiuoju. Net cinikė Helena turėjo pripažinti, kad šįkart jiedviem su Roniui tai paskutinis sykis.

– Bredas ne visada taip elgėsi, – paaiškino Karolina su vos pastebimu ilgesiu akyse. – Kai susitikome, buvo dėmesingas ir malonus. Be to, jis nuostabus tėtis, puikiai rūpinosi šeima. Dar prieš keletą mėnesių būčiau sakiusi, kad mūsų santuoka tvirta.

Tokį ar panašų atsakymą Helena jau girdėjo ne kartą. Bredas susirgo prostatos vėžiu, iškilo grėsmė jo vyriškumui. Tada jis ir prarado realybės jausmą. Galvojo vien apie tai, kaip įrodyti, kad vis dar tebėra vyras. Miegojo su vis naujomis jaunesnėmis moterimis ir nesuko galvos, kad turėtų būti ištikimas šeimai, kuri palaikė jį gydantis ir sveikstant.

Išėjusi iš teismo pastato Helena pasijuto dar didesnė cinikė nei paprastai. Būtų bet ką atidavusi, kad tik galėtų nuvažiuoti į Kryžkelės SPA klubą, kurį atidarė su Mede ir Dana Sju, ir bent valandą pasimankštinti. Bet, sugrįžus į kontorą, jos laukia įtempta darbotvarkė. Anksčiau perpildytas susitikimų tvarkaraštis būtų ją nuraminęs, bet pastaruoju metu ėmė svarstyti, dėl ko taip sunkiai dirba.

Ji susilaukė profesinės sėkmės, turi pinigų banke (ganėtinai daug) ir jaukius namus Serenityje, nors jais pasidžiaugti beveik nelieka laiko. Be to, turi geras drauges. Bet šeimos, apie kurią kadaise svajojo, taip ir nepavyko sukurti. Dabar belieka vaidinti dievinančią tetą Medės vaikams: Taileriui, Kailui, Keitei ir Džesikai Lin bei Danos Sju dukrai Enei.

Tai ne jos kaltė. Buvo pernelyg veržli ir itin atsidavusi klientams, tad rasti laiko rimtiems pasimatymams, po kurių būtų galėjęs užsi-megzti tvirtas ryšis, buvo nelengva. Didumą jos darbo sudarė skyrybų bylos, ir ją vis mažiau žavėjo mintis rizikuoti savo pačios širdimi, ypač dėl to, kas neteikia jokių garantijų.

Kai Helena pasiekė kontorą, įsikūrusią vieno aukšto name, netoli Sereničio centro esančioje šoninėje gatvelėje, sekretorė ištiesė storą

šūsni dokumentų ir kryptelėjo galva į jos kabinetą.

Barbė Dikson, beveik šešiasdešimties ir visiškai pražilusio moteris, dirbo su Helena nuo pat tos dienos, kai ši atidarė kontorą. Našlė, viena užauginusi tris sūnus ir suteikusi jiems visiems universitetinį išsilavinimą, buvo be galo mandagi, maloni klientams ir itin atsidavusi Helenai. Be to, retsykais nepabijodavo prieštarauti viršininkei – o šitai išdrįsdavo vos vienas kitas žmogus žemėje.

– Antrą valandą atėjusi klientė laukia jūsų kabinete beveik valandą, – papriekaištavo ji. – O trečią valandą jums numatytas dar vienas susitikimas ir klientė gali pasirodyti bet kurią minutę.

Helena pažvelgė pro Barbės petį į tvarkaraštį, kuriuo moteris taip skrupulingai rėmėsi. Sekretorė instinktyviai žinojo, kada suteikti klientui papildomo laiko, o kada apriboti penkiolikos minučių susitikimu, kad jis nebandytų viršininkės kantrybės.

– Karna Eims? – paklausė Helena. – Ji dirba pas Daną Sju „Sulivano“ restorane. Ką ji čia veikia?

– Ji man nesakė. Tik paaiškino, kad jai reikia

skubiai su jumis pasikalbėti. Kadangi atšaukėte vieną susitikimą, vakar jai paskambinau ir susitariau dėl laiko šią popietę. Jei pavyks greitai apsisukti, galbūt galėsite vėliau mažumėlę atsigriebti.

- Gerai, tuomet pradėsiu. Atsiprašyk ponios Hendriks, kai pasirodys. Pasiūlyk jai puodelį arbatos ir sausainių iš „Sulivano“ restorano. Ji sakys, kad laikosi dietos, bet aš netikiu. Neseniai užklupau kemšančią braškinius ledus Vortonų užkeigoje.

- Bus padaryta, - linktelėjo Barbė.

Helena nužingsniavo į kabinetą, apstatytą senoviniais baldais ir išdažytą rausvai oranžine spalva. Karena sėdėjo ant lankytojams skirtos kėdės kraštelio, nervingai kramtydama nagus. Šviesius plaukus buvo susirišusi į uodegą. Šukuosena išryškino išsišovusius skruostikaulius ir dideles mėlynas akis. Atrodė kaip paauglė, nors iš tikrųjų jau artėjo prie trisdešimties ir augino du mažus vaikus.

- Atsiprašau, kad priverčiau laukti, Karena, - prabilo Helena. - Teismo posėdis prasidėjo pavėluotai ir naujos posėdžio datos skyrimas užtruko ilgiau, nei tikėjaisi.

- Nieko tokio, - atsiliepė Karena. - Esu dė-

kinga, kad išvis sutikote pasimatyti.

- Kuo galiu padėti?

- Įtariu, kad Dana Sju ketina mane atleisti, - išpyškino moteris su ašaromis akyse. - Nežinau, ką daryti, ponio Dekatur. Turiu du vaikus. O buvęs vyras jau metus nemoka alimentų. Jeigu prarasiu darbą, atsidursime gatvėje. Savininkas jau ir taip grasina iškeldinti.

Helenos širdis prisipildė užuojautos išblyškusiai ir išsekusiai jaunai moteriai, sėdinčiai priešais ją. Ji atrodė nusigalavusi.

- Juk žinai, kad mudvi su Dana Sju draugės. Be to, dar ir Kryžkelės SPA klubo bendrasavininkės, - pradėjo Helena. - Kodėl atėjai pas mane? Negalėsiu tau atstovauti, bet mielai rekomenduosiu kolegą, kuris imtųsi.

- Ne, prašau, - neatlyžo Karena. - Viso labo vyliausi, kad galėsite duoti keletą patarimų, nes esate draugės. Pastaruoju metu pernelyg dažnai jai užkliūvu, bet tai vis dėl vaikų. Rūpesčiai niekaip nesibaigia: vos praėjo tymai, praradome auklę. Juk visų pirma esu mama. Privalau būti. Jie turi tik mane.

- Žinoma, kad jie tau svarbiausi, - sutiko Helena ir su didėjančiu apgailestavimu pagalvojo, kad jai neteko blaškytis tarp vaikų ir karje-

ros.

- Mintis, kad liksiu be namų su dviem vaikais, mirtinai mane gąsdina.

- Mes neleisime, kad taip atsitiktų, - ryžtingai patikino Helena. - Kodėl tau nepasikalbėjus su Dana Sju, paaiškintum viską apie buvusį ir grasinimą iškeldinti?

Karena papurtė galvą.

- Jaučiuosi labai nesmagiai. Mano supratimu, nedera skųstis dėl savo finansinių problemų darbe. Todėl ir nekalbu apie tai nei su ja, nei su Eriku. Kai skambinu pranešti, kad negalėsiu ateiti į darbą, sakau teisybę. Bet jiems jau įkyrėjo klausyti apie vis naujas vaikų bėdas. Aš įsipareigojau būti darbo vietoje, ir Dana Sju teisėtai tikisi, kad taip ir bus.

- Taigi supranti ją, - konstatavo Helena.

- Žinoma, suprantu, - kaipmat atsiliepė Karena. - Ji neturi daug darbuotojų, kad galėtų pakeisti neatėjusįjį. Tiesą sakant, net kai visi esame, vos spėjame suktis. Mėginu rasti vaikams kitą auklę, bet tai taip sunku: kas norės rūpintis dviem sergančiais mažyliais iki penkerių metų tomis valandomis, kai turiu dirbti. Beveik neįmanoma. Dienos priežiūros tarnybos baigia darbą anksčiau. Be to, kai vaikai serga,

vis tiek negaliu jų niekur vesti.

Moteris beviltiškai nuleido pečius.

- Iki visų šių nemalonumų buvau gera darbuotoja. Galite paklausti Danos Sju arba Eriko, kaip sunkiai dirbau. Man patinka „Sulivanas“. Dana Sju suteikė nuostabią galimybę, persiviliojusi iš pigios užkandinės. Apmaudu, kad praradau tokią progą.

- Dar nepraradai, - nuramino ją Helena. - Dana Sju atsižvelgia į tavo padėtį. Bet esi teisi. Jai reikia patikimų darbuotojų.

- Žinau, - liūdnai sutiko Karena. - Be to, ji to nusipelnė. Šiuo metu jaučiuosi visiškai sugniuždyta. Ar galite man kaip nors padėti? Kaip su tuo susitvarkyti?

Helena svarstė susidariusią padėtį. Nors darbo santykiai - ne jos veiklos sritis, buvo įsitikinusi, kad Dana Sju turi teisę atleisti darbuotoją, kuri taip dažnai neateina į darbą, ypač jeigu jau buvo dėl to įspėta. Kita vertus, žinojo, kad draugė niekada neišmes bėdoje atsidūrusio žmogaus. „Sulivano“ restoranas klestėjo iš dalies dėl to, kad Dana Sju rūpinosi nedideliu kolektyvu kaip šeima. Dėl šios priežasties nenorėjo plėsti verslo....